

Thália Színház:
Hat hét, hat tánc

ki
2007. február 15.

Richard Alfieri Hat hét, hat tánc című darabja nagyjából fabatkát sem ér: melodramatikus, könnyzacskókra ható mese egy középkorú meleg tánctanár és egy idősödő magányos asszony lassan bontakozó barátságáról. A Thália Színházban bemutatott, de könnyen utaztatható produkciót Ilan Eldad rendezte - de a szöveget előbb szerencsére átírta és a tocsogásból kimenekítette Parti Nagy Lajos. Az immár nem nedvedző dialógusokhoz két nagyon jó színész került, két alkatilag önironikus, reflektált személyiség: Vári Éva és Kulka János. Utóbbi mint Michael durva humorban, és a legelején mélylila tónusban utazik, míg Vári Éva Lilyje türkizben sápítozik mellette; aztán színt vált az előadás, jön a fekete - vörös, a piros - zöld, csak a sprőd intonáció marad: "séróból háritva" az érzelgősség.

És jól szórakozunk: a színészek remekül táncolnak, könnyű asszókat vívnak sok humorral, lassan feltárul két másként szomorú élet, de sírni nem kell (Vári mondja: "a férjem jó ember volt, csak nagyon rossz"). Van swing, keringő, tangó, csacsacs, foxtrott meg diszkótánc - az asszony floridai otthona kellemesen üres, csak néhány tárgy, leginkább virág változása jelzi, hogy múlnak a hetek.

Van azért kicsi üzenet, népnevelés melegtémakörben; ez megúszhatatlan, de nem fáj nagyon, mert elnyomja a két színész karakterformáló ügyessége. Van a múltból felbukkanó igazi tragédia is, de ez sem fúl könnyözönbe, mert zene jön és tánc - milyen remekül mozognak együtt, milyen ügyesen játszásk, hogy az egyik tanít, a másik meg nem tanul, mert mindent tud...

És akkor Alfieri úr darabja szépen kiúszik a tágas balkon felett a tenger párájába, mi meg ott maradunk két kiváló színészi alakítással - és ez a legjobb, ami történhet velünk ezen az estén. Hálásak is vagyunk érte, tapsolunk rogyásig, miután Kulka kimondta a legutolsó szót: "naplemento" (sic!).

Thália, január 6.